

...van 28 maart 1962

Een oud sprookje

Lang, heel lang geleden, om precies te zijn 17 jaar na de Tweede Grote Slachting, leefde er in het oude China een man, Nam Ping genaamd, die tien zonen had. Onder deze waren smeden, wevers, timmerlieden en handelaren. Twee van hen waren landbouwer.

Nu geviel het, dat al het goede land in handen van de een was, die daarop een steeds grotere oogst wist te behalen, terwijl de ander de slechte gronden bebouwde en hoe hij ook zwoegde, alleen kon bestaan doordat Nam Ping uit de verdiensten der anderen hem telkens wat toeschoof.

En de ene zoon oogstte steeds maar meer, hij maakte de sloten steeds rechter, de weilanden steeds groener, hij kapte alle bomen op het gunstigste moment, hij bouwde grote grijze hokken voor zijn vele, vele kippen, eenden, koeien en varkens. En de andere zoon beijverde zich dit alles na te volgen, hij nam zelfs nieuwe gronden in gebruik, die overigens even slecht waren als die welke hij reeds bezat. Maar hij bleef armlastig. En samen brachten zij veel meer voort dan de familie Nam Ping bij mogelijkheid op kon eten en dit meerdere ruilden de zoons, die handelaar waren, met de burenen.

Op zekere dag nu kwam de gemalin van Nam Ping tot hem en zei: mijn gebeente wordt oud, ik zou zo gaarne wat wandelen in de schaduw van hoge, machtige bomen, maar die zijn er niet meer. En Nam Ping antwoordde: men moet de bomen na 30 jaar kappen, ze langer te laten staan is inefficiënt.

En de oudste zoon kwam tot hem zeggende: Vader, vroeger ging ik 's avonds na het werk wat rusten in het dal en verheugde mij in de vlucht van de adelaar. Maar hij is er niet meer en het dal staat nu vol grauwe hokken. En Nam Ping antwoordde: de adelaar ving kleinvee en was dus schadelijk. Hij werd terecht gedood. En veeteelt in hokken is efficiënt.

En een tweede zoon kwam zeggende: mijn vrouw klaagt, dat zij met onze kinderen niet langer naar buiten kan gaan om bloemen te plukken want in onze weilanden en op de akkers zijn de bloemen verdwenen. Ook moeten wij tegenwoordig wel twee dagreizen ver trekken, wil onze geest zich kunnen ontspannen, immers als een watten deken ligt in onze streken de verveling der eentonigheid over de gelijkvormige landouwen. En Nam Ping antwoordde: op het weiland hoort gras, op de akkers gewas en overigens: eenvormigheid geeft meer produktie en is dus efficiënt.

En een derde kwam zeggende: mijn vrouw klaagt dat wij van onze verdiensten steeds maar moeten bijdragen aan onze arme broer en zij heeft gelijk: wanneer krijgen ook wij nu eens een toelage? En Nam Ping antwoordde: mijn zoon, ge hebt een slechte vrouw getrouwd, dat bewijst dat ge dom zijt.

En een vierde kwam zeggende: Vader, ik heb een buurjongen als smidsknecht, maar hij bevalt me niet en het bevalt hem niet. Waarom kan mijn broer, de arme landbouwer, mij niet helpen? En Nam Ping antwoordde: mijn zoon, ge zijt nog te jong om dat te kunnen begrijpen.

En tenslotte kwamen de zonen-handelaars, zeggende: onze burenen willen niet nog meer veldvruchten afnemen. Wij hebben zelfs al ruzie. En Nam Ping antwoordde: hoe kortzichtig van hen, wij zullen hen echter dwingen te eten.

Toen negen allen in ootmoed het hoofd en vurig wensten zij te worden in wijsheid gelijk hun vader. En zij gingen met elkander naar de tempel van de god Myo-pi, die toen in hoge verering stond, om dit af te smeken. En zo vurig was hun verlangen, dat zij het offervuur te dicht naderden en in de gloed verzengden.

Aldus bleef de oude Nam Ping alleen en met hem stierf zijn geslacht uit. Zo kon het gebeuren, dat reeds enkele jaren na zijn dood de mensen erover begonnen te twisten of zijn werkelijke naam nu Nam Ping was of misschien Ping Nam

Dit alles geschiedde lang, heel lang geleden.....